



သင်မြတ်နိုး

ဤလေသွေးရင်စောင်ဝေးမှာကြောက်တယ်

အခန်း (၁)

မေမေဆုံးပါးသွားတာနှင့် သမီးဖေဖေဆီမှာ သွားနေပါဟု မေမေရဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ သည်းသည်းထန်ထန် ခံစားနေရသော အချိန်လေးမှာ ပင် မေမေ စိတ်ချလက်ချ လူ့လောကကြီးထဲ ကနေ ထွက် သွားရန် သီတဂူ ခေါင်းညိတ် ကတိပေးခဲ့ရသည်။ ။

“အိမ်ငှားထားတာလည်း လကစေ့နေပြီလေ၊ သမီး သီတဂူ တစ် ယောက်ထဲလည်း နေလို့ မှ မတင့်တယ်တာပဲ မေမေ စိတ်အေးချင်တယ် ။ သမီးဖေဖေရဲ့ အရိပ်မှာ ပဲ သွားခိုပါ”

“စိတ်ချပါ မေမေရယ် သမီးအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ သမီး ဖေ ဖေဆီသွားနေမှာ ပါ။ ပြီးတော့ သီတဂူက ဘယ်လို လူမျိုးနဲ့ မဆို သင့်မြတ်အောင် နေတတ်ပါတယ်”

“ဖေဖေဆီသွားနေ သည်းခံပြီးနေ၊ သမီးဘဝအတွက် ကိုယ်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်တည် နိုင်တဲ့ အထိပဲ သမီးသီတဂူ သည်းခံနေပါ။ သမီး သီတဂူကို မေမေ ယုံကြည်တယ်။ ပညာဆက်သင်ဖို့ လေ။ ဖေဖေဆီက အမွေတွေထက် ပညာပြည့်စုံဖို့ ပဲ အဓိကထားပါကွယ်”

ဖေဖေနှင့်မေမေ ချစ်သူတွေအဖြစ် ရောက်ခဲ့ကြတုန်းက ဖေဖေက ချမ်းသာကြွယ်ဝလွန်းတဲ့ သူဌေးကြီး ဇနီးမောင်နှံရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား၊ မေမေက ဒရိုင်ဘာကြီးရဲ့ သမီးလေးပါ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အရမ်းချစ်ခဲ့ကြပြီး ခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့ အထိ

မခွာနိုင်မခွာရက်ဖြစ်ကာ တစ်နှစ်လောက်နေထိုင်ပြီး သမီးလေး သီတဂူကို မွေးပြီး တစ်လသမီးအရွယ်လေးမှာ ပဲ မေမေရဲ့ ဖေဖေ ဒရိုင်ဘာကြီး ဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင်က အရှင်သခင်ရဲ့ သားလေး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတာ မကြည့် ရက်လို့ သူဌေးကြီးလင်မယားဆီ ဖေဖေအား အတင်းအကြပ် ပြန်ပို့ခဲ့သည် ဟု မေမေက ပြောပြခဲ့ သည် ။

“မေမေ့အဖေကိုက ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ အတူပေါင်းသင်းနေနိုင်တာကိုက အရှင်သခင်တွေ အပေါ် သစ္စာဖောက်တယ်လို့ ထင်ထားတာလေ။ အဲဒီတော့ မေမေ့မှာ ချက်ချင်းကိုယ်ဝန်ရှိလားလို့ ကလေးမွေးတဲ့ အထိ စောင့်ပြီး သူ့အရှင်သခင်တွေဆီ ပြန်ပို့ခဲ့တယ်”

ဘိုးဘိုးက ငါနဲ့ ငါ့အလုပ်ရှင် သူဌေးတွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခမည်းခမက်တော်ရမှာ လဲတဲ့ အရမ်းကို သစ္စာမဲ့ရာ ရောက်လွန်းတယ်တဲ့ ။ အလုပ်ရှင်တွေ ခုဆိုရင် ဘယ်လောက်အထိ စိတ်သောက တွေ ရောက်နေရပြီလဲတဲ့ ။ မေမေ့ကို အလွန်အမင်း စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ခဲ့သော ဘိုးဘိုးက သမီးလေး သီတဂူကို မွေးပြီး တစ်လအတွင်းမှာ ပဲ သမီးဖေဖေကို အရှင်သခင်တွေလက်ထဲ ပြန်အပ်ခဲ့တာတဲ့ ။ အဲဒီထဲက သမီးဖေဖေနဲ့ ခွဲသွားခဲ့တာ မကြာခင်ကမှ မြန်မာပြည်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ အောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်နေတာ သိလိုက်ရတယ်တဲ့ ။ မေမေဆုံးသွားတဲ့ အချိန်မှာ ဖေဖေဆီ မသွားချင်ပေမဲ့ မေမေ့ကို ကတိပေးထားတဲ့ အပြင် သမီး သီတဂူတစ်ယောက်ထဲလည်း ရပ်တည်နေ ထိုင်ဖို့ အဆင်မပြေသဖြင့် ဖေဖေဆီပဲ သွားနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“သမီးဖေဖေက မေမေ့ကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ်။ သမီးကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ်။ သမီး လေးကို အရမ်းချစ်တယ်။ သမီးလေးကို မွေးတုန်းက လက်ပေါ်ကတောင် မချဘူး။ မေမေကတောင် အဖြစ်သည်းလွန်းလို့

အမြင်ကတ်ရတယ်”

အခုရော ဖေဖေက သီတဂူကို ချစ်နေပါဦးမလားဟင်။ သမီးကို သည်းသည်းလှုပ်ချစ်သော ဖခင်တစ်ယောက်က သမီးလေးရှိနေတာ သိလျှက်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အဆက်မသွယ်မလုပ်ခဲ့တာ မေမေပြောခဲ့သလို ဖေဖေက သမီးကို ချစ်တယ်ဆိုတာ သီတဂူကတော့ လကမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

“သမီးရော ဖေဖေကို တွေ့ချင်တယ် မဟုတ်လား၊ တွေ့သင့်တယ်လေ။ ချောမောခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ သမီးရယ်”

မေမေလည်း ချောမောလှပလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ သီတဂူ ဖေဖေကိုတော့ တွေ့ချင်သည်။ သီတဂူဖေဖေ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလည်း ဆိုတာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း သိချင်နေတာက ဖေဖေအနေနှင့် သူမကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့လဲ ဆိုတာပဲ။ မေမေပြောသွားတာကို သီတဂူ လက်မခံချင်ပေ။ သီတဂူကို ဖေဖေ နှစ်ပေါင်းများစွာ မဆက်သွယ်ခဲ့တာရယ်၊ ဒီလောက် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝပြီး နာမည်ကြီး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးက ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး ပညာဆက်သင်ဖို့ တောင် အခက်အခဲ တွေ့နေရှာတဲ့ သမီးကို မဆက်သွယ်ဘဲ တာဝန်မဲ့စွာ စွန့်ပစ်ထားတာရယ်၊ အပြစ်မဲ့စွာ စွန့်ပစ်ထားခဲ့တဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် ဥပေက္ခာပြုနေတာရယ်က ဖေဖေအချစ်တွေကို သီတဂူ သံသယ ဝင်နေသည်။ ။

“သီတဂူ သမီးတစ်ယောက်ထဲ လုံးဝနေလို့ မရဘူးနော်၊ ဖေဖေကို သွားတွေ့ပါ။ သမီးဘဝ အနာဂတ်အတွက်က ဖေဖေရင်ငွေကို ခိုလှုံပါကွယ်”

သီတဂူ သွားတွေ့ဖို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။ ဖေဖေ အလုပ်လုပ်နေ

တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီး တည်ရှိရာ နေရာရော၊ ဖေဖေ နေထိုင်တဲ့ ဖိုးစိန်လမ်းက ခြံကျယ်ကြီး တည်ရှိရာကိုရော သိထား၏။ မေမေက ဖေဖေ ဘယ်မှာ ရှိ နေတယ်ဆိုတာကို သိပေမဲ့ သူမကို ဖွင့်ပြောမပြခဲ့။ မေမေ ရောဂါဝေဒ နာတွေ ခံစား ပြီး လူ့လောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားရတော့မည့် နောက်ဆုံးအချိန်လေးရောက်မှ ဖွင့်ဟပြောဆို သွားခဲ့သည် ။ မေမေရဲ့ တစ်လပြည့် ဆွမ်းကျွေးအလှူပြီးတော့ ဖေဖေနှင့် သွားတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက် သည် ။

“ဘာဖြစ်လဲ သီတဂူကို လက်မခံလည်း ပြန်လှည့်သွားရုံပဲပေါ့။ သီတဂူဘဝကို သီတဂူ စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်။ သီတဂူက သတ္တိရှိတယ်”

သီတဂူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးရင်း စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဖေဖေ ဦးငွေရံရဲ့ ခြံကျယ်ကြီးရှေ့ကို ရောက်သွားသည် ။ အပြင်မှ လှမ်းကြည့်တာလေးနှင့်ပင် တအံ့တဩဖြစ်ရလောက် အောင် လှပခန့်ညားတဲ့ တိုက်ဖြူဖြူကို သူမ တွေ့ရသည် ။ အနက်ရောင်နှင့် ရွှေရောင် ရောယှက်ထား တဲ့ ခြံတံခါးမြင့်မြင့်ကြီးက ခြံထဲကို အပြင်မှ မမြင်တွေ့နိုင်အောင် ကာရံထား၏။ သူမ ဝင်ပြီး တွေ့ရင် ကောင်းမလား၊ မတွေ့ဘဲ ပြန်ထွက်သွားရင် ကောင်းမလားဟု တွေးရင်း ဖေဖေက သူမအား သမီး အဖြစ်လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ အတွေးတွေပဲ သီတဂူစိတ်တွေကို သိမိငယ်အားလျော့သွားစေ သည် ။ ဘာဖြစ်လဲ သီတဂူ တွေ့မယ်၊ ဖေဖေ ကိုတော့ တွေ့သွားချင်နေ၏။ လက်မခံလည်း ပြန်သွားရုံ ပဲပေါ့။ ဘာဖြစ်လဲ သီတဂူ တွေ့သင့်တယ်။ ကိုယ့်ဖေဖေရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ သီတဂူ တွေ့သင့်ပါတယ်။ အရင်ကတော့ ဖေဖေ သေဆုံးသွားပြီ ထင်နေတဲ့ သူမ ဖေဖေကို တမ်းတမ်းတတ လွမ်းလွမ်း ဆွတ်ဆွတ် တွေ့ချင်နေသည် ။ အခု ဖေဖေ လူ့လောကကြီးထဲမှာ အသက်ထင်ရှားရှိနေတာ သိလိုက်ရတော့ ဖေဖေက တာဝန်မဲ့ပြီး သူမကို စွန့်ပစ်ထားရက်လို့ တွေးမိပြီး နာ

နာကျည်းကျည်းလေး ခံစားရ ကာ ဖေဖေနဲ့ မတွေ့တော့ပါဘူးလေဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပေမဲ့ ဖေဖေမျက်နှာ၊ ဖေဖေ ဟန်ပန်အမူအရာ တွေကို တွေ့မြင်ချင်သေးသည် ။ သီတဂူက အမွေတွေဘာတွေ မက်မောတာမ ဟုတ်။ မာနာကြီးကြီး မာမာကျောကျော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖေ ဖေကိုတွေ့ပြီး ပြန်မယ်။ မေမေမှာ ထားခဲ့သလို ဖေဖေ အရိပ်မှာ ခိုလှုံချင် မှ ခိုလှုံမှာ ပါ။ သီတဂူခြံဝတွင် ရပ်ပြီး လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်ပစ်လိုက်သည် ။ ခဏကြာ တော့ ခြံတံခါးအပေါက်သေးသေးလေးပွင့် လာပြီး လူကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာသည် ။

“မင်း ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ”

“ကျွန်မနာမည် သီတဂူပါ။ ဒီက သူဌေးကြီး ဦးငွေရံနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ”

“သူဌေးကြီးကို တွေ့ချင်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းနဲ့ ဘာတော်လဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ ဒီမှာ အလုပ်သမားလည်း မလိုပါ ဘူး။ မင်း .. မင်း သူဌေးကြီးကို ပြဿနာရှာဖို့ ရောက်လာတာလား။ နေ ... နေဦး ငါ အကြောင်းကြားပေးမယ်။ မင်း နာမည် ဘယ်သူ”

“သီတဂူပါ”

“ကောင်းပြီလေ ဒီမှာ ပဲ ရပ်နေပါ။ သူဌေးကတော်ကြီး ဒေါ်ချစ်ချစ် သဲကို အကြောင်းကြား ပေးပါမယ်”

“ဦးငွေရံကိုပဲ အကြောင်းကြားပေးပါ။ ကျွန်မ ပြဿနာရှာဖို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဌေး ကြီးနဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်ပါတယ်”

ခြံစောင့်ကြီးဟု ထင်ရသော လူကြီးတစ်ယောက် အကြည့်တွေက သူ

ဌေးကြီးအား ပြဿနာ လာရှာပြီး ငွေညှစ်မည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟု ထင်နေပုံပင်။ မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း သီတဂူ သေသေချာချာ ရှင်းပြရ သည် ။ တော်တော်ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ၊ သူဌေးကြီးကို တွေ့ရဖို့ အ စောင့် တွေက စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးနေ၏။ သူမတော်တော်လေးကြာ အောင် စောင့်နေပြီးကာမှ ခြံစောင့် ကြီး ပြန်ထွက် လာပြီး ဝင်ခွင့်ပြုသ ည် ။

“ဝင်ပါ မမလေး စောစောထဲက မမလေး ဘယ်သူလည်း ဆိုတာ ပွင့် ပွင့်လင်းလင်း ပြောရော ပေါ့။ အခုတော့ မလေးမစား ဆက်ဆံမိပြီ”

“ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဟိုလေ ဖေဖေက သီတဂူကို တွေ့မယ်တဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

စောစောက အထင်လွဲပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မယုံသင်္ကာကြ ည့်နေသော ခြံစောင့်ကြီး ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ရိုသေလေးစားတဲ့ အရိပ်အ ငွေ့တွေ လွှမ်းကာ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်နေသည် ။ ဖေဖေက သူမကို လက်ခံတာပဲ၊ သီတဂူ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည် ။ ခြံကြီးထဲဝင် တော့ အမလေး တော်တော်ချမ်းသာတပဲ တွေးမိပြီး မက်မောလိုချင် တောင်းတမှုတွေတော့ မရှိပေ။ ဖေဖေမှာ မိသားစုရှိနေတာကိုလည်း သူ မ သိထားသည် ။ သူမ တိုက်ကြီးထဲ ဝင်လာခဲ့တော့ အဝမှာ ပင် စိန်တွေ ပြွတ်သိပ်သည်းထနေအောင် ဝတ်ဆင်ထားသော ဖြူဖြူချောချော မိန်းမကြီးက ဆီးကြိုနေ၏။ မလွဲ မရှောင်သာလို့ ဆီးကြိုရပုံနှင့် မျက်ဝန်းတွေက တင်းနေသည် ။

“မင်း ... သီတဂူလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါက ဦးငွေရံရဲ့ ဇနီး ချစ်ချစ်သဲပဲ”

“ရှင်”

“မင်း အမေ သေသွားပြီလား”

ဘုရားရေ ဒေါ်ချစ်ချစ်သဲဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက မယဉ်ကျေးလိုက်တာ၊ မေမေ့ကို သေသွားပြီ လားတဲ့ ။ ဘယ်လိုကြီးလဲ မိထွေးပီပီဆိုတဲ့ အတွေးက သီတဂူအတွေးတွေထဲ ခုန်ပေါက်ဝင်ရောက်လာ သည် ။ သီတဂူကို အမွေလုဖို့ ရောက်လာတဲ့ သူလို့ များ ထင်ပြီး မိထွေးပီပီ လင်ပါ သမီးကို အမြင် မကြည်မလင် ဖြစ်နေတာလားပဲ။ သီတဂူက ဖေဖေကိုပဲ တွေ့ချင်တာ၊ ဖေဖေဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာ ပါစေ သူမက ကိုယ့်အစွမ်း အစနဲ့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံကိုပဲ တန်ဖိုးထားမိတာပါ။ သူမရှာနေမိတာက ဖေဖေ ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တယုတယနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးထွက်ပြီး မကြိုရတာ လဲဟင်။ သူမတွေ့ချင်နေတဲ့ ဖေဖေကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရ။ ဒေါ်ချစ်ချစ်သဲရဲ့ မျက်နှာတင်းတင်းကြီးနှင့် စကားလုံး စိမ်းစိမ်းတောက်တောက်တွေကြောင့် သူမပြန်ပြီး ထွက်သွားချင်လာသည် ။

“လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညည်းအမေသေတာနဲ့ ညည်း လာဆက်သွယ်မယ်လို့ ထင်မိသားပဲ၊ ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ လေ။ ညည်းအမေက သွားခိုင်းလိုက်တာလား”

သီတဂူစိတ်တွေက မာနနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထိပါးလာရင် နည်းနည်းလေးမှ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်တတ်သူတော့မဟုတ်။ ဒေါသကြောင့် မျက်ဝန်းလေးတွေက မာထန်စိမ်းတောက်သွားကာ ဒေါ်ချစ်ချစ်သဲကို ကြည့်ပစ်လိုက်သည် ။

“ရှင်”

“ဒီကို ဆက်သွယ်ဖို့ နင့်အမေက လွှတ်လိုက်တာလားလို့ ငါမေးနေတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်”

“ထင်သားပဲ”

“မေမေ မရှိတော့ရင် အရာရာမပြည့်စုံတဲ့ သမီးက ဘယ်သူပြောပြော မပြောပြော ကိုယ့်အဖေ အရိပ်ပဲ လာခိုလှုံရမယ်လေ”

သူမစိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ဖြေလိုက်တော့ ဒေါ်ချစ်ချစ် သဲက ရှေ့မှ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး ထွက်သွားကာ အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်သွားသည်။ သူမလည်း နောက်မှ လိုက်ဝင်သွား၏။ ဝင်လိုက်ထဲက လေအေးပေးစက် အငွေ့အသက်တွေ ရိုက်ခတ်ကာ အေးစိမ့်သွားပြီး အခန်းကြီးကလည်း အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ နောက်ဆုံးပေါ် အသုံးအဆောင်တွေနှင့် ပြင်ဆင်ထားသော ခမ်းနားလွန်းသည့် အိပ်ခန်းကြီးဖြစ်နေသည်။

“ဟင်”

သီတဂူ မထင်မှတ်နိုင်စွာ ဦးချဲ့လ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ မေမေပြထားတဲ့ ဒါသမီးဖေဖေပဲဟု ဓာတ်ပုံထဲက ဖေဖေဖြစ်နေသဖြင့် သူမမှ င်သက်မိစွာ ကြောင်ငေးကြည့်မိသွားသည်။

“သမီးသီတဂူလား ... အမလေး ဖေဖေသမီးက ဒီအရွယ်တောင် ရှိနေပြီလား။ ဖေဖေအနား ကို လာပါဦးကွယ် သီတဂူရယ်”

ဖေဖေက သူ့ဇနီးအား မင်းထွက်သွားလို့ ရပြီဟု ပြောကာ သူမအား တယုတယ ကြင်ကြင် နာနာ ပြောဆိုသည်။

“ဖေဖေ ဖေဖေ ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ ဖေဖေ ဦးငွေရံလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးလေးရယ်၊ ဖေဖေ ဦးငွေရံ သမီးတို့ သားအမိအပေါ် တာဝန်မကျေခဲ့တဲ့ ဖေဖေလေ”

“အို”

သူမက ပြူးကြောင်ငေးမောစွာ ရပ်ကြည့်နေလို့ ဖေဖေက ရယ်မောရင်း ဝှီးချဲလ်ကိုလိုမ့်ကာ သူမအနားရောက် လာပြီး သူမလက်လေးအား ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ် ချစ်ခင်ယုယစွာ ဆီးကြိုသည် ။

“သမီး သီတဂူ”

“ရှင်”

“မေမေက လွှတ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီးတစ်ယောက်ထဲနေလို့ မသင့်တော်ဘူးတဲ့ ။ သမီးဖေဖေအရိပ်မှာ ခိုလှုံပါတဲ့ ။ ဖေဖေ အခုလို အသက်ထင်ရှားရှိနေတာတောင် သီတဂူသိရတာ မေမေ မကွယ်လွန်ခင် လေးကမှ ပါ”

“သမီးမေမေက မာနရှိတယ်၊ သူဘာဖြစ်လို့ ဖေဖေနာမည် ဂုဏ်သတင်းတွေ ဖေဖေ ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ မပြောပြတာ ဖေဖေကို မုန်းတီးနေလို့ လေ”

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ”

“ဖေဖေ သိပါတယ် ဘယ်လိုမှ မလွဲသာမရှောင်သာလို့ သမီးလေးရှေ့ရေးအတွက် ဖွင့်ပြောပြ တာနေမှာ ပဲ”

ဦးငွေရံအကြည့်တွေက နောင်တတွေနှင့်အတူ မသေခင် သမီးကို တွေ့ဆုံလိုက်ရ၍ ပျော်ရွှင် ကျေနပ်ပီတိတွေ အပြည့်ဖုံးလွှမ်းနေသည် ။

ပျော်သွားရ၏။ တကယ်ဆို မိမိလည်း သမီးလေးကို တွေ့ချင်နေတာပါ။ အရင်က အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် သမီးလေးနှင့် ဇနီးအား စွန့်လွှတ်ထားခဲ့ရ ပေမဲ့ မိမိ သမီးကိုရှာနေတာ ကြာပါပြီ။ သမီးမေမေမြက မာနကြီးပြီး ရှောင်ပုန်းနေ၍ ဖြစ်သည် ။

“သမီး ယုံမလားဘဲ ဖေဖေ ရှာဖွေခဲ့ပါတယ်၊ သမီးနဲ့ ဇနီးကို အချိန်ယူပြီး ရှာဖွေနေခဲ့ပေမဲ့ သမီးမေမေက ပုန်းရှောင်နေလို့ မတွေ့ခဲ့ရဘူးလေ။ အမှန်ပါ ဖေဖေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး သီတဂူကို တွေ့ချင်နေတာပါ”

“ဖေဖေ ... ဟိုလေ အခု”

“ဖေဖေ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်ကမှ လေဖြတ်သွားတယ်လေ၊ ဆေးခန်းမှာ တစ်လတက်ရ တယ်။ ဦးနှောက်ထဲ သွေးခဲသွားတာတဲ့ ။ ဆေးတော်တော်လေး ကုလိုက်ရတယ်။ အခုတော့ ဒုက္ခိတ ဘဝနဲ့ ဝှီးချဲလ်ပေါ်ထိုင်နေရပြီလေ”

“ဖေဖေရယ်”

“တဖြည်းဖြည်းတော့ လမ်းလျှောက်လာနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ် သမီး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ ကို လာတွေ့တာ အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ ဖေဖေ အရမ်းတွေ့ချင်နေတာပါ”

ဖေဖေက သူမတို့ သားအမိကို ရှာဖွေနေတယ်ဆိုတော့လည်း ဖေဖေ မေတ္တာစေတနာတွေကို သူမ နားလည်လာရသည် ။ ဖေဖေဇနီးကတော့ သူမအား လက်ခံလိုတဲ့ ဆန္ဒမရှိပုံပင် အလိုမကျတဲ့ မျက်ဝန်းအရိပ်တွေနှင့် ဟန်ဆောင်အပြုံးပင် အားနာပါးနာရှိမနေဘဲ တည်တည်ပင် ဆီးကြိုခဲ့၏။ ဖေဖေက သူမိသားစုအကြောင်းတွေကို ပြောပြသည် ။

“ဖေဖေ့ကို လူကြီးမိဘတွေ လက်ထပ်ပေးစားတဲ့ ဇနီး ချစ်ချစ်သဲ နဲ့ ပါလာတဲ့ သား တစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်”

“ရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီး”

“ဖေဖေမိဘတွေက မေမေနဲ့ တော့ သဘောမတူဘဲ ကလေးနှစ်ယောက်အမေနဲ့ မှ သဘောတူ တာလား”

“သမီးမေမေက ဒရိုင်ဘာရဲ့ သမီးလေ၊ ချစ်ချစ်က သူဌေးသမီး ယောကျာ်းဆုံးသွားတော့ ကလေးငယ်ငယ်လေးတွေနဲ့ ကျန်ခဲ့တာပါ။ ချစ်ချစ်က ဖေဖေထက် အသက်ကြီးတယ်လေ”

မေမေ့ကို သတိရလာသည် ။ အဘိုးကိုယ်တိုင်က ဖေဖေ့ကို ဆင်းရဲဒုက္ခမခံစေချင်ပေ။ သူဌေး သားမဟုတ်လား၊ သစ္စာရှိသော အဘိုးက မေမေ့ကိုပဲ ဒုက္ခမခံစေခဲ့သည် ။ ဖေဖေသည် မေမေပြောပြ သလို သီတဂူနှင့် တူလွန်းပြီး နုဖတ်ခန့်ညားချောမော၏။ သူမလည်း ဖေဖေ့ကို ပြုစုပေးဖို့ အချိန်မှီလေး တွေ့ဆုံလိုက်ရ၍ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသည် ။

“ချစ်ချစ်က ပါလာတဲ့ သားနဲ့ သမီးကို ဖေဖေက ကိုယ့်ရင်သွေးတွေ လိုပဲ သဘောထားပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာပါ။ သမီးလည်း သင့်မြတ်အောင်နေပြီး သမီးရှေ့ရေးအတွက် ဖေဖေ စီစဉ်ထားတာတွေ ရှိပါတယ်။ ဖေဖေ မကြာခင် စီစဉ်ပေးမယ်ကွယ်”

“သီတဂူ ဖေဖေဆီက အမွေပစ္စည်းတွေ ဘာတစ်ခုမှ မလိုချင်ပါဘူး နော်။ တွေ့ချင်ရုံလေးပါ။ မျက်နှာကို မြင်ချင်ရုံလေးပါပဲ ဖေဖေရယ်။ အခုတော့ ဖေဖေ့ကို ပြုစုခွင့်ရပြီမို့ အရမ်းကျေနပ်မိပါ တယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ ဖေဖေ အရမ်းစိတ်ချမ်းသာတယ်ကွယ်၊

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးရသင့်ရ ထိုက် တာတော့ ရစေမှာ ပါ”

သမီးပုံစံလေးက နွမ်းဖတ်ဖတ်လေး ဖြစ်နေပေမဲ့ မာနမျက်ဝန်းလေး တွေနှင့် ထူးချွန်ထက် မြက်မည့် သမီးလေးဖြစ်နေ၍ ဦးငွေရံ စိတ်အေးရ သည် ။ သမီးက မိမိအမွေကို ရသင့်တာပဲ။ သမီး အတွက် ရည်မှန်းပြီး မိမိမှာ သီးသန့်စီစဉ်ထားတာတွေ ရှိသည် ။ ဒရိုင်ဘာသမီးက မွေးလာတဲ့ သမီးက အလွန်ချောမောလှပသူလေးဖြစ်နေတာ မိမိနှင့်တူလွန်းပြီး သန့် သန့်စင်စင်လေး ဖြစ်နေတာ ကိုပဲ အဖိုးတန်သမီးလေး ဖြစ်နေသည် ။ ချစ်ချစ်ကတော့ သမီးအပေါ် လိုလိုလားလား ဆီးကြိုမှာ မဟုတ်ပေ။ ဒရိုင် ဘာသမီးကမွေးတဲ့ သွေးဆိုပြီး ခပ်နှိမ်နှိမ် ဆက်ဆံမှာ ကို မိမိ စိတ်ပူနေ ရ၏။ မိမိ ဒုက္ခိတဖြစ်နေတာက ခက်တယ်၊ မိမိဆီလာရောက် ဆက်သွယ်လိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ထားခဲ့သော သမီးလေး သီတဂူကို မိမိ ဘယ် လောက်များ တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပနေခဲ့လည်း မိမိရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုက အတိုင်းအဆ မရှိတော့ပေ။ သမီးကို နွေးထွေးစွာ ဆီးကြိုဖို့ ဇနီးဖြစ်သူ ချစ်ချစ်သဲအား အလေးအနက် တောင်းဆိုခဲ့သည် ။

“သမီးလေးအတွက် အခန်းမပြင်ရသေးဘူးကွယ်။ ရုတ်တရက်ကြီး ဆိုတော့ ဘာမှ အဆင် သင့်မရှိဘူး။ ဖေဖေကတော့ ချစ်ချစ်ကို စီစဉ်ခိုင်း ထားတယ်”

“သမီးအတွက် ဘာမှ အပန်းမကြီးပါနဲ့ ဖေဖေ။ အခုလို ဖေဖေဆီက နွေးထွေးတဲ့ ဆီးကြိုမှု တွေ ဖခင်မေတ္တာတွေရတာပဲ သီတဂူ ပျော်ရွှင် ကျေနပ်ပါပြီနော်”

“သမီးလေးရယ်”

ဖေဖေက လာပါဦး သမီးလေးရယ် ဖေဖေ ဖက်ထားပါရစေဟု ပြော သဖြင့် ဖေဖေကို သီတဂူ ဖက်ထားမိချိန်တွင် ပဲ မိထွေးဖြစ်သူ ဒေါ်ချစ်ချ

စံသဲက ဝင်ရောက် လာလေသည်။ ။

*

အခန်း (၂)

“သီတဂူ”

“ရှင်”

“ညည်းလေးက ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုသမီး ဖြစ်နေပါစေအေ ကိုယ့်အဆင့်ကိုတော့ ကိုယ် သိပါတယ်နော်”

“ရှင်”

“ရှင်းအောင် ပြောပြထားတာပါ။ အခု ကိုကိုက ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ အန်တီချစ်က ညည်းလေးကို လက်ခံလိုက်တာပဲ”

ဒေါ်ချစ်ချစ်သဲက သီတဂူကို ဖေဖေနားကနေ လှပနုညက်သော စကားလုံးတွေနှင့် ခေါ်ထုတ် လာပြီး နေရမယ့် အခန်းထဲ ရောက်မှ မျက်နှာထားကအစ ရုတ်ခြည်းပြောင်းသွားကာ ရင်ထဲက ပြောချင်နေတဲ့ စကားတွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိသွားအောင် ပြောနေသည် ။ သူမဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဖေဖေကို အနားမှာ နေခွင့်ရပြီး ပြုစုပေးချင်တာပါပဲ ။ ကျွန်မက ရှင်တို့ ကို ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ဖေဖေ ဦးငွေရုံရဲ့ သမီးအဖြစ် အမွေလာလှတော့မယ် မထင်ပါနဲ့ ။ ဝေးသေးတယ်။ ကျွန်မက ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ပဲ ရတဲ့ ငွေကြေးဥစ္စာတွေကိုပဲ တန်ဖိုးထားတာပါ။ ဒေါ်ချစ်ချစ်သဲကလေ သံချိုချိုလေးနှင့် သီတဂူအား သာသာနှင့်နာနာ နှက်နေသည် ။

“ညည်းအဖေနားမှာ ဆက်ပြီး နေချင်တယ်ဆိုရင် အလိုက်သိသိနေရမယ် သီတဂူ၊ ညည်းပုံစံ က ကြွပ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျောပုံစံပဲ။ အချိုးပြင်ပါ။ ညည်းက အစေအပါးရဲ့ သွေးပဲ။ ဘယ်လို နေထိုင်ရမလဲဆိုတာ သိပါတယ်နော်”

“ဒီမှာ ”

ဒေါ်ချစ်ချစ်သဲရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ နှိမ်ချစော်ကားမှုကို သူမ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဒီမှာ ဟု လေသံမာမာပြောပြီးမှ ဖေဖေမျက်နှာကို မြင်ယောင်လာကာ ဆတ်ခနဲ ထပ်လိုက်မိပြီးမှ ပြန်ထိုင်ရ သည် ။ ဖေဖေကို သနားတယ်၊ ရောဂါဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတဲ့ အချိန်ပါ။ ဖေဖေက သီတဂူတို့ သားအမိကို အခြေအနေအရ စွန့်ခွာသွားခဲ့ရတာ ဖြစ်ပြီး မေမေဘက်ကလည်း အဘိုးရဲ့ တားဆီး ပိတ်ပင်မှုကြောင့်နှင့် မေမေကိုယ်တိုင် မနာတကြီး ရှောင်ပုန်းနေခဲ့တာကြောင့် သူမအနေနှင့် ဖေဖေကို အပြစ်မတင်ရက်တော့ပေ။ ဖေဖေမှာ သွေတိုးရောဂါရှိနေသည် တဲ့ ၊ သူမစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပစ်လိုက် သည် ။

“ညည်းက အရမ်းရိုင်းစိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ အင်းလေ မျိုးရိုးက စကားပြောတပဲ။ ညည်း ငါပြောတဲ့ စကားတွေကို မနာခံနိုင်ရင် ပြန်သွားပါ။ အခုအချိန်မှာ ညည်းအဖေက ဒုက္ခတိနော်၊ သွေးတိုးပြီး အချိန်မရွေး သေနိုင်တယ်”

သီတဂူကိုတော့ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးတဲ့ ၊ သူကျတော့ နည်းနည်းလေးမှ မယဉ်ကျေးပေ။ စကားသံက အေးဆေးချိုသာနေပေမဲ့ ပြောတဲ့ စကားလုံးတွေက အတ္တကြီးပြီး ရိုင်းစိုင်းစော်ကားလွန်း နေသည် ။ သီတဂူ သည်းခံလိုက်၏။ ဖေဖေကြောင့်ပါ။ သမီးကို တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေတဲ့ ဖေဖေကို သီတဂူကို အသိအမှတ်ပြုပြီး ဆီးကြိုနေလိမ့်မ

ည်ဟု လုံးဝမျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။ အခုတော့ ဖေဖေဆီက အချစ်တွေရော၊ သမီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမှုတွေရော၊ ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့ ယုယမှုတွေ ရော စုပြုံရရှိလိုက်သဖြင့် ဖေဖေအနားမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ခွင့် ရဖို့ သီတဂူ အရာအားလုံး သည်းခံရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းဖို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည် ။

“ညည်းကို အသိပေးစရာရှိတာတွေ၊ ပြောစရာရှိတာတွေတော့ ပြောပြထားရဦးမယ် သီတဂူ”

သီတဂူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုတော့ မိမိလျော့တွက်ထားလို့ မရကြောင်း တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ဒေါ်ချစ်ချစ်သဲ သိလိုက်သည် ။ ကောင်မ လေးက ထက်ထက်မြက်မြက်နှင့် ခပ်သွက်သွက် ဟန်ပန်လေး ရှိပြီး ရုပ် ရည်က မြင်ရသူ ငေးလောက်အောင် ချောမောနေတာပဲ။ ကိုကိုနှင့်တူလွန်းသည့် အသား အရေကအစ ဖြူဝင်းအိစက်နေ၏။ မိမိစိတ်ပူတာက သားအတွက်ပဲ။ အစေအပါးတစ်ယောက်ရဲ့ မြေးနဲ့ တော့ မိမိသားကို အ နီးစပ် မခံနိုင်ပေ။ ကြိုတင်တားဆီးရမယ်။ ဒီကောင်မလေးက မာနရှိ တယ်၊ ဆတ်ဆတ်ထိ မခံတဲ့ ဟာမလေးပဲ။ ကိုကိုက သူ့သမီးအတွက် ထိုက် သင့်တဲ့ အမွေပေးရင် တောင် မိမိလက်ခံနိုင်ပေမဲ့ သားနှင့်နီးစပ်သွားမှာ ကိုတော့ အကြောက်ဆုံး ဖြစ်နေရ၏။ ထို့ကြောင့် ပင် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောဆိုထားဖို့ စိတ်ကူးမိသည် ။ သီတဂူရဲ့ မိမိကို ရင်ဆိုင်ကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေ က ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဟန် ကင်းမဲ့နေတာကပင် ကြောက်စရာ ကောင်းနေသည် ။

“သီတဂူ”

“ပြောပါ”

“ညည်းလေး လိုက်နာရမယ့် အချက်တွေထဲမှာ အရေးကြီးဆုံးက ငါ့

သား မိုးကောင်းကင်နဲ့ ကင်းကင်းနေဖို့ ပင် ..”

“ရှင်”

“ညည်းအဖေလို ဘဝမျိုး ငါ့သားကို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ညည်းလို သွေး
မစစ်တဲ့ ရင်သွေးမျိုး လည်း မွေးလာမှာ မလိုလားဘူး”

ဒေါ်ချစ်ချစ်သဲရဲ့ စကားတွေက သီတဂူရဲ့ မာနတွေကို
စော်ကားထိပါးလွန်းနေ၍ သည်းမခံ နိုင်စွာ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲလွင့်စ
င်သွားရပြီး ခပ်မာမာပင် ရင်ဆိုင်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။ သူမကို မဆီမ
ဆိုင် နှိမ်ချပြောဆိုနေတာ မိထွေးပီပီ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ကင်းမဲ့လွန်း
သော မိန်းမကြီးအဖြစ် သူမ မုန်းတီးနာကျည်းသွားရ၏။ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ
ဘယ်လောက်များ မေတ္တာတရားတွေ ကင်းမဲ့နေလဲ မဆီမဆိုင် သူမကို
အထင်သေးစွာ သူ့သားနှင့် နီးနီးစပ်စပ် မနေဖို့ သတိလာပေးနေသည်။ ။
အရေးမပါ တာဘဲ။ မဟုတ်ရင် မခံတတ်တဲ့ သူမစိတ်က ဒေါသအဖြစ်
မာမာထန်ထန် ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့ အန်တီချစ်၊ သီတဂူက မိဘချမ်းသာတာကို အ
မှီပြုပြီး ဘဝင်မြှင့်နေ တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ အထင်မ
ကြီးလို့ ပါ”

“ဘာ ... အေ့”

“စိတ်မပူဖို့ ပြောပြတာပါ၊ ကျွန်မက ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ပဲ ချမ်းသာချ
င်တာ။ အန်တီချစ် သားကိုလည်း ကျွန်မနဲ့ လာပြီး မပတ်သက်ဖို့ ပြောပြ
ပေးပါ။ ကျွန်မဘက်ကတော့ လုံးဝပဲ”

“ညည်း”

“အန်တီချစ်ကို သီတဂူ နားလည်ပါတယ်၊ ဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ။ ဒါ

ပေမဲ့လေ ဟို ... လူတွေ အားလုံးဟာ လူ့လောကကြီးထဲ ခဏလေးရောက်လာပြီး နောက်ဆုံးတော့ သေကြရမှာ ပါပဲ။ ဘဝင် တွေ မြင့်ပြီး လူလူချင်း မတူမတန်ဘူး ထင်နေတော့ရော လူ့လောကကြီးထဲမှာ နှစ်တွေ ဘယ်လောက် အများကြီး နေရမှာ မို့လို့ လဲ။ အခု အန်တီချစ် စကားပြောနေနိုင်ပေမဲ့ တစ်စက္ကန့်လောက်အတွင်း မှာ လည်း သေသွားနိုင်ပါတယ်”

“ဟေ့ ... ညည်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လူကြီးမိဘကို ကလန်ကဆန် နဲ့ ...”

“သီဂတူက အန်တီချစ်ဒေါသတွေ ထွက်နေတုန်း မေတ္တယျစိတ်တွေ နဲ့ ရုတ်တရက် လဲသေ သွားရင် ...”

“သီတဂူ”

“ရှင်”

“ညည်းက လျှော့တွက်လို့ မရတဲ့ ကောင်မလေးပဲ အဆင့်ကို မရှိဘူး”

“ကျွန်မအခန်းထဲကနေ ထွက်သွားပေးပါလား အန်တီချစ်”

“ဘာ ... အေ့”

“ဖေဖေက အန်တီချစ်ဘက်ပါတဲ့ သားသမီးတွေကို ကိုယ့်သွေးသားအရင်းတွေလို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သီတဂူကလည်း ဖေဖေသမီးပါ သီတဂူ ရောက်ရောက်ချင်း ဘာမှ ရေရေရာရာ မသိဘဲ နှိမ်ချစော်ကားတာမျိုးတော့ ယဉ်ကျေးမှုမဲ့လွန်းပါတယ်နော်”

“တိတ်စမ်း”

သူမအား တွေ့တွေ့ချင်း နှိမ်နှိမ်ချချနှင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုပါ ထိပါးပုတ်ခတ်ပြောဆိုလာ သဖြင့် အမြင်ကတ်လာရသည် ။

ဖေဖေမျက်နှာကြောင့်ပါ။ သမီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာပီတိတွေနှင့် မျှော်လင့်ချက်တွေ တောက်ပနေတဲ့ ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေကို အရောင်ကင်းမဲ့ ညှိုးမှိန်သွားအောင် သီတဂူ မလုပ်ချင်တာကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည် ။ ဘယ်လောက် အမြင်ကတ် စရာကောင်းလဲ အတ္တကြီးပြီး မောက်မာစွာ ဆီးကြိုလိုက်တဲ့ ဒေါ်ချစ်ချစ်သဲ ကိုတော့ ဖေဖေမျက်နှာ ထောက်ထားပြီး သည်းခံလိုက်သည် ။

“တောင်းပန်ပါတယ်”

“ငါ့သားသမီးတွေနဲ့ ညည်းအဆင့် မတူဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ ညည်းကို လက်ခံတာ ကိုကို ကြောင့်ပဲ၊ ကိုကိုက ရောဂါဝေဒနာသည် ဖြစ်နေလို့ပဲ”

သူမ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည် ။ သူမကလည်း ဖေဖေကြောင့်ပါပဲ။ ဇာတိဇာတိကြမလေးရဲ့ စိတ် ကို မေမေက သိနေ၍ သည်းခံဖို့ ၊ သမီးအနာဂတ်အတွက် ရပ်တည်နေနိုင်ဖို့ ၊ ပညာပြည့်စုံတဲ့ အထိ သည်းခံနေပေးပါတဲ့ ။ သူမ ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ထားတော့ မေမေက ဖေဖေအရိပ်မှာ ခဏလေး ခိုလှုံကာ ပညာဆက်သင်စေလိုသည် ။

“ညည်းအမေက ညွှန်ကြားလိုက်တာ မဟုတ်လား၊ မိထွေးစကားကို မနာခံနဲ့လို့ ...”

“ကျွန်မအမေက အဲဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မစိတ်ကိုက မဟုတ်ရင် မခံချင်တာ၊ ကျွန်မ ဖေဖေအနားမှာ နေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ သည်းခံပါ့မယ် ကျေနပ်ပါ တယ်နော်”

“အဓိက ညည်းမပတ်သက်ရတာက ကျုပ်သား မိုးကောင်းကင် ကိုပဲ

ဟွန်း မတန်လိုက်တာ မိုးကောင်းကင်တဲ့ ။ နာမည်ကိုက အပေါ်မှာ ဘယ်လိုကောင်မျိုးလဲ သီတဂူက တော်ရုံတန်ရုံယောက်ျားကို အထင်ကြီး မယ် ထင်လား။ ရှင်ကြီးသားကို လုံးဝ အဖက်လုပ် မှာ တောင် မဟုတ်ပါ ဘူးနော်။ ဒေါ်ချစ်ချစ်သဲ ပြန်ထွက်သွားသည် ။ တွေ့တွေ့ချင်း မလိုမုန်း ထားစွာ သီတဂူအား နှိမ်နှိမ်ချချ ပြောဆိုဆက်ဆံသင့်လား။ မိထွေးပီပီ မုန်းလိုက်တာ။ ဇတ်ဇတ်ကြွမလေး သီတဂူ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်စမ်း။ ဖေဖေ နေမကောင်းဘူး။ ကံဆိုးလိုက်တာ။ သီတဂူနဲ့ တွေ့မှ ဖေဖေက လေဖြတ် သွားသည် ။

“မိုးကောင်းကင်တဲ့ ၊ မိုးပေါ်က နတ်သား ပြုတ်ကျလာရင်တောင် ကျွန်မက အဆက်အဆံ လုပ်မယ် ထင်နေလား။ သီတဂူ ဘယ်လောက်အထိ မာနကြီးတယ်ဆိုတာ သိစေရမယ်”

သီတဂူတစ်ယောက်တည်း မကျေမနပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေး စုထော်ကာ ရန်ထောင်ပစ်နေမိ သည် ။ ဒေါသဖြစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ဒီမိန်းမကြီးကို မုန်းတယ်။ သီတဂူက အမွေလာလုမှာ မကြောက်ဘူးတဲ့ ။ သူ့သားနဲ့ နီးစပ်မှာ စိုးရိမ်တယ်တဲ့ ၊ သူမလို ဒရိုင်ဘာမျိုးရိုးကို သွေးသားတော်စပ် ရမှာ ကြောက်လို့ တဲ့ ။ မဆီမဆိုင် ... လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို မညှာမတာ စော်ကား ပြောဆိုမှုအတွက် သီတဂူ နာကျည်းနေသည် ။ သူမနေဖို့ အခန်းကို ပြင်ဆင်ပေးထားတာတော့ အပြည့်အစုံဖြစ်နေ၏။ ဖေဖေကြောင့် ထင်တယ်၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေက အစပဲ။ မကြာခင် ဖေဖေက ဦးချဲ့လံဖြင့် သီတဂူအခန်းထဲ ဝင်လာသည် ။

“ဖေဖေ”

“သမီးအခန်းကို ဖေဖေ လာကြည့်တာလေ၊ ကြိုတင်အကြောင်းမကြားတော့ သမီးနေဖို့ အခန်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး မပြင်

ဆင်လိုက်ရဘူးကွယ်”

“ဒီလောက်ဆိုလည်း သီတဂူအတွက်က အရမ်းပြည့်စုံနေပါပြီ ဖေဖေ”

“ဒေါ်သွယ် ဒါက ကျွန်တော့်သမီး သီတဂူပဲ၊ ကျွန်တော့် သွေးသားအစစ် တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပါ။ သမီးလိုအပ်တာရှိရင်လည်း ဒေါ်သွယ်ကို ပြောနော်။ ဒီမှာ သမီးဘာမှ အားငယ်စရာ မလိုဘူး။ ဖေဖေ ဘယ်လောက်ပဲ ဒုက္ခိတဖြစ်နေပါစေ သမီးနေသင့်နေထိုင်တဲ့ နေရာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ဒေါ်သွယ်”

“ရှင်”

“ကျွန်တော့်သမီးလေးကို လိုလေသေးမရှိအောင် ဖြည့်စွမ်းပေးပါဗျာ၊ လုံးဝ မညှိုးငယ်ပါစေ နဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ ဆရာကြီး၊ မမလေးလည်း လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပါ ခိုင်းစရာရှိရင်လည်း ခိုင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေဦးချဲ့လ်ကို တွန်းလာသော ဒေါ်သွယ်ကို ဖေဖေက အပ်နေသည်။ သူမက အပြုံးလေးနှင့် ဒေါ်သွယ်အား ကြည့်မိတော့ ဒေါ်သွယ်မျက်ဝန်းတွေက တင်းမာသယောင် ဖြစ်နေတာ သတိထားမိ လိုက်သည်။ ဖေဖေဇနီး ဒေါ်ချစ်ချစ်သဲဘက်က ထင်တယ်၊ ဖေဖေရှေ့မှာ တော့ ဟန်ဆောင်ပြီး သီတဂူ အား တလေးတစား ဆက်ဆံနေပေမဲ့ ဒေါ်သွယ်မျက်ဝန်းတွေက မာထန်နေ၏။ ဘာကြောင့်လဲ သူမက အမွေလာလုတယ် ထင်လို့ လား။ အန်တီချစ်ကပဲ ပြောထားလို့ လားပင် မသိ။ ဖေဖေက သမီး

လိုအပ်တာရှိရင် ပြော အားမနာနဲ့ အခုချိန်ကစပြီး ဖေဖေသမီးအပေါ်
တာဝန်ကျေရမယ် ပြောကာ သူမအား ပွေ့ဖက်နမ်းရှိုက်၍
ပြန်ထွက်သွားသည်။ သီတဂူကတော့ မပျော်မိ ရင်တွေလေးလံနေ၏။
တစ်တိုက်လုံးမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေအားလုံးက ဒေါ်ချစ်ချစ်သဲဘက်ကပဲ ဖြစ်
နေသည်။ သူမလာနေတဲ့ အတွက်ပဲ ဖေဖေမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး
ဖြစ်နေရပြီလား။ သမီး ပြန်သွားမှာ ပါ ဖေဖေ။ ခဏလေးပါပဲ၊ ဖေဖေကို
အခုမှ တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ သမီးအတွက် ဖေဖေအနားမှာ အချိန်နည်းနည်း
လေးပိုပြီး နေချင်မိ တာပါ။ ဝေဒနာတွေနဲ့ ဒုက္ခိတဘဝရောက်နေတဲ့ ဖေ
ဖေကို ခဏလေးပဲ တွေ့ဆုံပြီး ပြန်ထွက်သွားရမှာ ဝန်လေးနေမိ၍
လည်း ဖြစ်သည်။

*